

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. VIII. De Studio Orationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

quater, aut quinquies centena confitentium millia eum constet audisse hunc decumanum laborem illi præ cæteris æstimare noverint, qui sacri tribunalis molestias ab experientia didicerunt.

Illud etiam frequenter observatum est, quòd nunquam fuerit hilarior, quàm quò fatigatior: Cùm caput casuum varietate lassatum, & stomachus diuturnis locutionibus exhaustus vix sibi consistenter, tum ille præ lætitiæ cordis gestire visus, & sæpe ad suos sacerdotes coadiutores dicere auditus est: Laboremus Domini mei, & misellas has animas è suis sordibus eruamus!

Et verò singularem prorsus virtutem, ac efficaciam ad commovendos peccatorum animos Dominus Deus illi contulit: uno oculorum obtutu, una voce à vitiis absteruit, ad virtutem traxit. Meminisse hinc juvat illius sceminae, quæ sicut omnem ætatem inter scelera exegit, ita ad mortis confinia adducta nihil minùs, quàm sacram animi expiationem cogitabat. Aderant sacerdotes, hortabantur, rogabant, minas, ac preces ingeminabant; sed frustraneo labore: quippe in silicem obduruit ægra, & obversa ad parietem facie illorum precos conatus frustrabat. Nuntiatum id est Domino Decano, qui è vestigio adest, blandè alloquitur decumbentem, suæ animæ, & imminentis æternitatis commonet: Verùm ægra iterum averso ad parietem vultu nec responsum referre. Hæsit ad hæc, & obstupuit Dei famulus: Mox capillitio apprehensam objurgare, vultumque ad se retorquere cœpit, austera voce inquires: *Ingrata creatura, non vis audire ultima Dei miserentis monita?* Mirum dictu! illa tremere, fixis oculis intueri, quid factu opus esset interrogare, demum ad omnia se paratam offerre. Persoluta exomologesi modico post tempore animam feliciter, uti sperandum est, Deo reddidit, ante mortem facta, se unica voce, & aspectu Domini Decani vehementiùs, quàm prolixis aliorum monitis, & hortationibus fuisse commotam.

§. VIII.

De Studio Orationis.

HÆ dotes, quas enumeravimus, non natura auspice, sed cœlo largitore proveniunt, non de terra, sed de sursum sunt. Imbecilles nimium sunt hominum vires, nisi superna virtute roborentur. Sanctus Rex David quidquid negotiorum arduum aggressus est, non nisi præmissis in cœlum suspiriis, precibusque aggressus est. Quid mirum, si difficultates omnes superavit, hostes prostravit, res maximi

momenti feliciter composuit? Audiamus Sanctum Ambrosium: *Nunquam David, nisi consulto Deo bellum adversus est, idè in omnibus victor usque ad summam senectam evasit.* S. Ambros. l. off. 55.

De Venerabili nostro Antonio dicere fas est, quòd omnem vitam inter orationis frequentiam peregerit: Summo manè, cum nondum sol cœlum conscenderat, jam animus ille ad cœlites elevabat, & pius aliquod meditando mysterium mentem ad quosvis diei eventus præmuniebat. Habebat in interiori cubiculo Christi Crucifixi Imaginem ad formam Taumaturgicæ Crucis Biberbacensis exsculptam, coram qua humi observatæ sunt duæ scrobes in asserè ad formam justì pedis excavatæ, quæ nobis indicio sunt, quòd hîc plerumque stando, ut somni importunitatem vinceret, sua suspiria, suas vigilias, suas meditationes frequentavit.

Ait Sanctus Augustinus: *Cruce, ubi fixa sunt membra patientis, facta est cathedra Magistri docentis.* Non igitur mirum, si hoc Magistro, hoc instructore ille tam insignem rerum cœlestium noticiam, & præsertim tenerrimos Dominicæ Passionis affectus adeptus sit, quibus pleni sunt illius libri, pleni olim erant discursus. S. Aug. apud Speranz. de Pass. Dom. punct. 27.

Reliquam diem omnem orationibus, quas jaculatorias vocamus, frequentissimè interpolabat, & quemadmodum Martha inter culinæ negotia, mulier Evangelica in medio turbæ, Anna Samuelis Mater coram Altari, Paulus in carcere, Ezechias in lecto, Jonas in ventre ceti, Moyses in mari orârunt; ita ille inter quævis negotia collecta mente cum Deo colloquebatur, ad amussim observans illud Sancti Chrysostomi monitum: *Non sinamus horam elabi, in qua mentem non extollamus.* S. Chrys. apud eundem p. 58.

Hoc orationis donum, & hausta exinde charismata sicut latere alios, quibuscum versabatur, non poterant; ita magnam illi existimationem apud omnes conciliabant. Frequens erat eorum numerus, qui ejus ad Deum intercessionibus enixè implorabant, & reipsa efficaciam earum experti sunt, quorum quatuor præcipuè hîc testes adducere expedit.

Primus est Illustrissimus quidam S. R. J. Comes, qui integro septenniò infœcundò conjugio victitans ad Sacrosanctam Crucem in Biberbach peregrinatum veniens rogabat Dei famulum, ut suis ipsè precum suffragiis sibi prolem impetraret, non defuturum se, quin sacrosanctæ Cruci munificam gratitudinem esset exhibiturus: quid ille? *Ne dissidat, inquit, Excellentia Vestra, intra unius anni spatium mascula prole lacabitur.* Et respondit vaticinio eventus: in cujus rei testimonium extat Biberbachii pretiosa casula auro largiter intertexta, quam memoratus Illustrissimus Comes in grati animi tesseram huc dono consignavit.

Alter est Parochorum quidam, qui propter insolitam facium raucedinem articulatam vocem, ac omnem loquendi facultatem diuturno tempore amisit. Biberbachium veniens opem & auxilium ex Venerabili Antonio quarit: *Eat, inquit ille, & Sacrum peragat coram benefica Crucifixi effigie, quod si confidenter fecerit, mali remedium manifeste experietur.* Dictum, factum: recuperavit ille sonoram vocem ad sacrum praedicationis munus, aliasque Parochorum functiones denuo factus idoneus.

Tertius testis est persona quaedam maleficiis gravata, quae malorum spirituum, quos volatiles vocant, incuribus mirum in modum infestata, vice quadam ex vehementia dolorum vix non ad insaniam redigebatur: Auxilio quidem venerunt juvenes quidam sacerdotes, qui precum, & sacrorum verborum adminiculò compescere paroxysmum nitebantur, sed frustraneo conatu: illa sperere, oculos circum circa *Manh. 17. 20.* volvere, ac ejulare pergebat, quia *hoc genus daemionorum non ejicitur, nisi per orationem & jejunium.* Cum ecce! adventans Dominus Decanus afflictae mulieri manum super caput imponens his verbis: *Sacerdos Dei tibi manum imponit, & parum submissa voce orans confestim miseram ad animi serenitatem non sine magna adstantium admiratione reduxit.*

Quartus denique hujus rei testis non ex hac vitae mortalitate, sed ex animarum immortalium numero adducendus est, qui Venerabilis Antonii preces ac suffragia efflictim rogitabat: Cum ille quondam, nescio ejus negotii causa, sub diluculante vespere domum rediret, ecce! sub ipso postium limine spectandum se praebuit vivum, non nisi ossibus constans scheledon. Cohorruit totis artubus Vir Dei, & unum aut alterum suspirium sibi audire visus, spiritui in pace abire iusto sacram benedictionem impertiit, additis promissis, se sequenti die pro hac anima Incruentum altaris sacrificium litaturum. Disparuit visum, nec deinceps apparuit, uti sperare est, ope, & precibus promissis è plularibus flammis ad beatam aeternitatem translatum.

§. IX.

De ejus Humilitate.

Bern. serm. 3 in Canr.
Quanto in alienis oculis honoratior, tanto sibi erat despectior, ut merito usurpari hinc valeat Mellistui Bernardi effatum: *Magna & rara virtus profecto est, ut magna licet operantem magnum te nescias, & manifestam omnibus te solum latere sanctitatem, mirabilem apparere, & contemptibilem te reputare, hoc ego ipsis virtutibus mirabilius judico.* Verba haec Divi Bernardi vivi colores sunt, quibus Venerabilem nostrum Antonium depin-